

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) van 6 januari 2010 in zaak
nr. 09/7619 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 februari 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 januari 2010, verzonden op 7 januari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 5 januari 2010 in zaak nr. 200906893/1/V2 (www.raadvanstate.nl), geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. N.D.T. Pieters, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

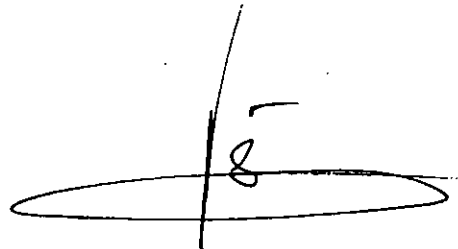
w.g. Pieters
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2010

473.

Verzonden: 12 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

7. JAN. 2010 9:45

NR. 091

P. 2/11

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/7619

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 januari 2010

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. E.J.M. van Ewijk,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M.E. Disselkamp.

Procesverloop

Bij besluit van 4 februari 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning eiser voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 5 maart 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 23 december 2009, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit te Irak en behoort tot de Arabische bevolkingsgroep. In de zomer van 2005 is er bij eiser in de buurt een explosie geweest terwijl hij bezig was met het verrichten van werkzaamheden voor de gemeente alwaar eiser werkzaam was als supervisor bij een humanitaire organisatie die zich bezighield met het schoonmaken van de stad. Toen eiser in 2007 werkzaam was bij de als magazijnbeheerder hebben er beschietingen bij de Deze incidenten waren niet persoonlijk tegen eiser gericht, maar hebben hem wel angst aangejaagd en doen besluiten te stoppen met zijn werkzaamheden. In maart 2008 heeft eiser in zijn woonwijk gesproken met een Amerikaanse officier over de beschietingen vanuit de wijk Na dit gesprek is eiser naar huis gegaan en twee uur later werd zijn huis beschoten. Daarop is hij met zijn hele

AWB 09/7519

2

familie naar het huis van zijn oom gevlucht, alwaar hij ongeveer twee maanden heeft verbleven. Zowel zijn buien als zijn vader hebben eiser geadviseerd Irak te verlaten. Eiser vreesde voor zijn leven en dat van zijn vader en broer en daarom is hij uit Irak vertrokken. Op 4 mei 2008 is eiser naar de luchthaven van Bagdad gegaan en is hij per vliegtuig naar Istanbul in Turkije vertrokken. Eiser is op het vliegveld van Istanbul opgehaald door een handlager van de reisagent die hem per auto naar een appartement bracht, alwaar hij tot 10 mei 2008 heeft verbleven. Op 10 mei 2008 is eiser naar een vrachtwagen gebracht waarin hij naar Nederland is gereisd. Tijdens deze reis, gedurende welke hij voorin de laadruijtte verbleef, heeft eiser de vrachtwagen niet verlaten. Eiser is op 18 mei 2008 in Nederland gearriveerd.

2. De rechtbank overweegt als volgt.
3. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
4. Voorop wordt gesteld dat uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 26 juni 2008 (DPV/AM-20546) volgt dat de algehele situatie in Irak niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Irak in het algemeen en die behoren tot de Arabische bevolkingsgroep, in het bijzonder zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.
5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
6. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten, behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag niet geloofwaardig is. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ombreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ombreken van documenten zal echter blijken paragraaf C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.
7. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute. Naar de mening van verweerder heeft eiser onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de gestelde reisroute. Zo heeft hij zijn reisverhaal niet onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsdocument, noch met enig ander (indicatief) bewijs van de reis. Volgens verweerder mag in redelijkheid worden

7. JAN. 2010 9:46

NR. 091 P. 4/11

AWB 09/7619

3

verondersteld dat de gestelde reis van eiser vanaf Irak per vliegtuig naar Turkije met documenten is te staven. Nu eiser geen enkel document ter staving van zijn gestelde reisroute heeft overgelegd, ontneemt hij daarmee verweerder de mogelijkheid dit te verifiëren. Eiser heeft verklaard dat hij Irak vanuit Bagdad per vliegtuig heeft verlaten en dat hij hierbij zijn eigen paspoort en een op zijn naam gesteld vliegticket heeft gebruikt. Ook heeft eiser verklaard hij inreis in Turkije en visum voor dertig dagen te hebben verkregen. Eiser heeft volgens zijn verklaringen zijn vliegticket en zijn paspoort verscheurd omdat hij deze niet wilde afstaan aan de reisagent. Verweerder is van mening dat het verscheuren van deze documenten voor rekening en risico van eiser dient te komen, aangezien van hem mag worden verwacht dat hij zorgvuldig met zijn persoonlijke documenten omgaat. Eiser had met het overleggen van zijn paspoort met visum en het vliegticket een gedeelte van zijn gestelde reis kunnen staven. De omstandigheid dat eiser zijn paspoort noodgedwongen heeft verscheurd, omdat hij anders van de reisagent niet met de vrachtwagen mee zou mogen, leidt volgens verweerder niet tot een andere conclusie. Daarbij wijst verweerder op de uitspraak van de AbRS van 3 november 2005 (LJN: AU5891), waarin de AbRS heeft geoordeeld dat, zoals zij eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 23 januari 2003 (LJN: AT6376), de afhankelijkheid van een reisagent niet afdoet aan de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling voor de staving, waar mogelijk, van onder meer het reisrelas. Bovendien is, aldus verweerder, niet gebleken enige dwang van de zijde van de reisagent ten opzichte van eiser om het gebruikte vliegticket te verscheuren.

8. Daarnaast acht verweerder het niet aanmerkelijk dat eiser niet in staat is gedetailleerde, coherent en verifieerbare verklaringen omtrent de gestelde reisroute te geven. Verweerder meent dat van eiser, die stelt vanuit Irak via Turkije naar Nederland te zijn gereisd, in redelijkheid mag worden verwacht dat hij meer gedetailleerde informatie over deze reis kan verschaffen. Zo weet eiser ten aanzien van zijn vliegreis enkel te verklaren dat hij met Jupiter Airlines heeft gereisd en dat hij aan de linkerkant van het vliegtuig heeft gezeten, maar weet hij niet wat het vluchtnummer van het vliegtuig waarmee hij heeft gereisd, noch wat zijn stoelnummer in het vliegtuig was. De omstandigheid dat eiser niet zou hebben opgelet, doet daar volgens verweerder niet aan af. Bovendien acht verweerder van belang dat eiser heeft verklaard dat hij van 4 mei 2008 tot 10 mei 2008 in _____ heeft verbleven, doch dat hij over dit verblijf geen verklaringen weet af te leggen. Dat hij tijdens dit verblijf niet naar buiten mocht, betekent naar de mening van verweerder niet dat daarover niet zou kunnen verklaren. Immers, volgens de verklaringen van eiser is hij vroeg in de middag in Istanbul aangekomen, zodat hij in ieder geval iets moet hebben gezien. Verder heeft eiser weinig gedetailleerd verklaard omtrent zijn gestelde reis per vrachtwagen vanuit Turkije naar Nederland, aldus verweerder. Het feit dat het donker was en dat hij bang was, maakt dit volgens verweerder niet anders. Eiser weet omtrent het gedeelte van zijn reis per vrachtwagen enkel te verklaren dat de vrachtwagen een zril had en kartonnen dozen vervoerde. Derhalve heeft eiser naar de mening van verweerder niet aanmerkelijk gemaakt dat het ontbreken van de documenten ter onderbouwing van zijn reisverhaal niet aan hem is toe te rekenen.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aanmerkelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Voorts overweegt de rechtbank in navolging van de AbRS bij uitspraken van 8 april 2008 (LJN: BC9690) en 29 december 2008 (LJN: BG9599) dat het in paragraaf C4/3.6.2 en C4/3.6.3 van de Vc 2000 weergegeven beleid inhoudt, dat met het afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reis op zich nog niet aanmerkelijk is gemaakt dat het

7. JAN. 2010 9:46

NR. 091 P. 5/11

AWB 09/7619

4

afgeven van reisdocumenten aan de reisagent de vreemdeling niet kan worden toegerekend. Daarvan is pas sprake indien de documenten onder dwang zijn afgegeven. Hiervan is in casu niet gebleken. Nu geen sprake was van dwang, heeft eiser het door hem gebruikte vliegticket en paspoort verwijfbaar verscheurd. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reiseroute. Verweerder heeft derhalve aan eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 kunnen tegenwerpen, zodat op voorhand twijfel is ontstaan aan de opeerbaarheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

10. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de AbRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (zie de uitspraken van 11 februari 2005, LJN: AS8339, 23 juni 2005, LJN: AU1521 en 19 december 2005, LJN: AU8826) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. Uit de uitspraak van de AbRS van 21 juli 2009 (LJN: BJ3621) volgt dat van de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, dienen te worden onderscheiden de door de vreemdeling aan die gebeurtenissen ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat. De rechter dient met de terughoudendheid als hiervoor omschreven te toetsen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel te achten zijn en diensengevolge niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen. Het standpunt van verweerder omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongeloofwaardig geachte feiten en omstandigheden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat, dient door de rechtbank vol te worden getoetst.

11. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Weliswaar worden de door eiser gestelde feiten geloofwaardig geacht, maar volgens verweerder ontbeert de vrees van eiser voldoende realiteitsgehalte en is zijn asielrelaas als zodanig niet geloofwaardig. Daartoe acht verweerder allereerst redengevend dat eiser ten aanzien van de gestelde incidenten in 2005, 2006 en 2007 geen aanleiding heeft gezien om brak te verlaten en dat hij heeft verklaard dat de aanslagen in 2005 en 2007 ook niet op hem persoonlijk waren gericht. De directe aanleiding voor het vertrek van eiser uit Irak was volgens zijn verklaringen de beschieting van zijn huis in maart 2008, die plaatsvond nadat hij op straat met een Amerikaanse officier zou hebben gesproken. Eiser weet evenwel niet aan te tonen dat er daadwerkelijk een verband bestaat tussen zijn gesprek met de Amerikaanse officier op straat en de beschieting van zijn huis, aldus verweerder. Hij baseert dit blijkens zijn verklaringen immers geheel op zijn eigen aannames. De niet onderbouwde stelling van eiser dat geen andere reden voor de schietpartij is gevonden en dat dus de aanleiding hiervoor het gesprek van eiser met de Amerikaanse officier moet zijn geweest, acht verweerder louter speculatief. Ook is van belang geacht door verweerder dat eiser niet weet

AWB 09/7519

5

te verklaren wie er achter deze beschieting zou hebben gezeten en van welke zijde hij te vrees heeft. Bovendien acht verweerder van belang dat eiser heeft verklaard dat hij contact had met zijn burens, maar van hen nooit heeft gehoord dat zijn woning in de gaten werd gehouden of dat men persoonlijk naar hem op zoek was. Daarbij acht verweerder ook van belang dat eiser nog twee maanden bij zijn oom in een andere wijk zou hebben verbleven en in die periode geen problemen heeft ondervonden. Tot slot acht verweerder van belang dat eiser heeft verklaard dat hij na zijn binnenkomst in Nederland contact heeft gehad met zijn familie en dat het goed met hen gaat. Volgens eisers verklaringen hebben zich geen incidenten voorgedaan. Naar de mening van verweerder had in redelijkheid mogen worden verwacht dat verdere acties jegens de familie van eiser waren ondernomen indien de negatieve sandacht van de belagers daadwerkelijk op eiser was gericht. Nu verdere incidenten volgens de verklaringen van eiser zijn uitgebleven, acht verweerder de conclusie gerechtvaardigd dat de beschieting van zijn huis een incidentele waarschuwing is geweest en dat de vrees van eiser om (bij terugkeer) te worden gedood derhalve geenszins is geconcretiseerd.

12. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het aiahraaz van eiser ongelooftwaardig te achten. Hetgeen ter zake de geloofwaardigheid in beroep is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.

13. Eiser heeft in beroep verwezen naar het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 27 april 2009, "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers" (hierna: de UNHCR Guidelines). Echter, het enkele feit dat eiser afkomstig is uit in de gelijknamige provincie is onvoldoende reden om aan te nemen dat hij derwege persoonlijk gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag bij terugkeer naar Irak. Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

14. Voorts staat ter beoordeling of eiser bij terugkeer naar Irak het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

15. Ten aanzien van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 heeft verweerder allereerst overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De rechtbank volgt verweerder hierin, nu eiser ter onderbouwing van zijn asielaanvraag geen daadwerkelijk concrete redenen, gelegen in zijn persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, heeft aangevoerd die de conclusie rechtvaardigen dat juist hij bij terugkeer in Irak een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Mitsdien heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

16. Eiser heeft een beroep gedaan op artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 (hierna: de DRI) omdat hij afkomstig is uit de provincie Bagdad in Centraal-Irak, alwaar naar zijn mening sprake is van een

7. JAN. 2010 9:47

NR. 091 P. 7/11

AWB 09/7619

6

ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De gemachtigde van eiser heeft, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelimes en het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 mei 2009, nader onderbouwd dat in de provincie Bagdad in Centraal-Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict en van een uitzonderlijke situatie in die zin dat aan eiser de subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI dient te worden verleend.

17. Naar aanleiding van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ-EG) in de zaak Elgafaji tegen Nederland van 17 februari 2009 (LJN: BH3646) heeft de AbRS bij uitspraken van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) en 13 juli 2009 (LJN: BJ7527) overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI bedoelde ernstige bedreiging. Volgens de AbRS voorziet artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in de aldus vereiste bescherming, nu deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) gegeven uitleg in de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (LJN: BF0248) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI. Volgens de AbRS kan uit de door het HvJ-EG gegeven uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI worden geconcludeerd dat deze bepaling ziet op een situatie waarop artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 eveneens betrekking heeft.

18. Verweerder heeft in dit kader bij aanvullend verwoerschrift van 17 december 2009 aangegeven dat de UNHCR wordt aangemerkt als gezaghebbende bron en dat daarom de informatie in de UNHCR Guidelimes uitvoerig is bestudeerd. Echter, verweerder volgt de UNHCR niet in het betoog dat elke Iraakse asielzoeker, afkomstig uit de vijf door de UNHCR genoemde provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa of Salah Al-Din, in aanmerking moet komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, dan wel in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming omdat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI. Ter onderbouwing hiervan heeft verweerder verwezen naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 mei 2009 inzake Irak en de arresten van het EHRM inzake N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 en F.H. tegen Zweden van 20 januari 2009. Hoewel de situatie in Centraal-Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is verweerder van mening dat deze niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat terugkeer naar dit gebied al een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM met zich brengt. De veiligheidssituatie in Irak, zoals omschreven in de UNHCR Guidelimes en in het ambtsbericht van 29 mei 2009, is volgens verweerder niet zodanig dat elke vreemdeling die terugkeert naar deze gebieden reeds een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en daarmee met artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI. Volgens verweerder heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie en dat deze situatie zich in de genoemde gebieden in Irak niet voordoet. Hierbij is van belang dat er een reëel en voorzienbaar risico

AWB 09/7619

7

moet zijn op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De enkele mogelijkheid daarvan is hierbij onvoldoende.

19. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser verzocht om het aanvullende verweerschrift van 17 december 2009 wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing te laten. De rechtbank ziet hiervoor geen aanleiding, nu verweerder het in dit verweerschrift ingenomen standpunt reeds in vele Iraakse asielzaken, waarin een beroep werd gedaan op de UNHCR Guidelines als hadere onderbouwing van het standpunt inzake artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, naar voren heeft gebracht en het aanvullend verweerschrift bovendien ter zitting als pleitnota is ingebracht.

20. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarin een dergelijke hoog risico is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel risico zou lopen op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI.

21. Allereerst stelt de rechtbank vast dat de UNHCR de conclusie dat zich in bedoelde vijf provincies een uitzonderlijke situatie voordoet als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, in grote lijnen baseert op dezelfde feiten als verweerder, zoals beschreven in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 mei 2009. Ofschoon het vanuit de taakopvatting van de UNHCR wellicht begrijpelijk is dat zij een dergelijke conclusie trekt, is het niettemin aan het bestuur en de rechter om die feiten juridisch te kwalificeren.

22. Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder worden gevolgd dat op basis van de in het ambtsbericht van 29 mei 2009 beschreven veiligheidssituatie geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Centraal-Irak in het algemeen, dan wel naar de provincie Bagdad in het bijzonder, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI bedoelde ernstige bedreiging. Het EHRM heeft in diens jurisprudentie geoordeeld dat de hier bedoelde uitzonderlijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden zal voordoen, maar heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk kunnen maken dat sprake is van een dergelijke situatie. Weliswaar blijkt uit het ambtsbericht van 29 mei 2009 dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij (burger)slachtoffers zijn te betreuren, maar kan uit diezelfde informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers, afgezet tegen het inwonersaantal van Centraal-Irak dan wel Bagdad, zodanig is dat van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in het arrest van het HvJ-EG van 17 februari 2009 en in de uitspraak van de AbRS van 25 mei 2009 sprake zou zijn. De rechtbank beseft dat zakelijke statistieken geen recht doen aan het individuele leed dat is en wordt toegebracht, maar zij ontkomt er niet aan deze cijfers tegen elkaar af te zetten ter beantwoording van de vraag of de mate van geweld in Irak, dan wel in de provincie Bagdad, in een afgebakende periode zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI en dus overtuigd is op een behandeling die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden.

23. De rechtbank hecht verder belang aan het arrest van het EHRM in de zaak F.H. tegen Zweden van 20 januari 2009, waarin het EHRM in rechtsoverweging 93 overweegt dat, hoewel de algemene veiligheidssituatie in Irak onzeker en problematisch is, de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en deze niet zo ernstig is dat het een schending van artikel 3 van het

7. JAN. 2010 9:48

NR. 091 P. 9/11

AWB 09/619

8

EVRM oplevert bij gedwongen terugkeer naar dat land. Nu uit het ambtsbericht van 29 mei 2009 en de UNHCR Guidelines van 27 april 2009 naar voren komt dat de situatie in Irak sindsdien eerder is verbeterd dan verslechterd, kan de gevolgtrekking worden gemaakt dat het EHRM ook thans niet van oordeel zou zijn dat in Centraal-Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder sprake is van "the most extreme cases of general violence". De rechtbank is op grond van het vorenstaande dan ook van oordeel dat het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI niet kan slagen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 november 2009 (LJN: BK3813) en nevenzittingsplaats Arnhem, van 11 december 2009 (LJN: BK6939).

24. Vervolgens moet nog worden beoordeeld of, nu sprake is van een lagere mate van willekeurig geweld dan het geval zal zijn in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie, eiser tot op zekere hoogte aannemelijk heeft weten te maken dat hij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Echter, in casu is gesteld noch gebleken dat eiser tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort. Derhalve heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij, om redenen die zijn gelegen in zijn persoonlijke situatie, een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI en daarom in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

25. Verder is eiser van mening dat het door verweerder gevoerde categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak, dat gold van 2 april 2007 tot 22 november 2008, ten onrechte is afgeschaft omdat de situatie in Irak is verslechterd en dat zij in het bezit dienen te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Hierbij is door eiser verwezen naar de brief van Vluchtelingenwerk van 1 oktober 2008, de brief van Amnesty International (AI) van 6 oktober 2008, de UNHCR-Guidelines van 27 april 2009 en de uitspraak van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem van 21 juli 2009 (LJN: BJ9111).

26. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eiser in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid kunnen onthouden. Immers, niet is gebleken dat voor eiser terugkeer naar Irak van bijzondere hardheid zou getuigen in verband met de algehele situatie aldaar. De rechtbank stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder bij brief van 12 september 2008 de Tweede Kamer heeft bericht dat is besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak te beëindigen. De Tweede Kamer heeft op 9 oktober 2008 met deze beleidswijziging ingestemd. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 27 juni 2008 (DPV/AM-20546) blijkt dat de veiligheids situatie in Irak aan het verbeteren is. Zowel op grond van dit ambtsbericht als op grond van het beleid van omliggende landen (het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Zweden), heeft verweerder het besluit genomen om het beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak, te beëindigen. Bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/28 van 10 november 2008 (gepubliceerd in de Staatscourant op 20 november 2008 en in werking getreden op 22 november 2008) is het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Centraal-Irak beëindigd.

27. De rechtbank stelt voorts vast dat voornoemde brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 1 oktober 2008 aan de Tweede Kamer is gericht en dat de Tweede Kamer desondanks op

AWB 09/7619

9

9 oktober 2008 heeft ingestemd met de voorgestelde beleidswijziging. De brief van AI van 6 oktober 2008 is gericht aan verweerder en deze brief is – geleid op het verslag van het overleg met de Tweede Kamer op 9 oktober 2008 (TK 2008-2009, 19637, nr. 1233) – in de Tweede Kamer ter sprake gekomen. Derhalve kan worden aangenomen dat verweerder op de hoogte is van de inhoud van voornoemde brieven, maar hierin geen aanleiding heeft gezien om van de voorgenomen beleidswijziging af te zien. Uit deze brieven volgt naar het oordeel van de rechtbank niet zozeer dat Vluchtelingenwerk en AI van oordeel zijn dat dient te worden getwijfeld aan de conclusie van verweerder dat de situatie in Irak aan het verbeteren is, maar voeleer dat deze verbetering volgens deze mensenrechtenorganisaties niet duurzaam is en dat de situatie niet zodanig is dat mensen weer veilig kunnen terugkeren.

28. Naar het oordeel van de rechtbank bestaan geen concrete aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van Irak te beëindigen. Verweerder baseert zijn besluit mede op het ambtsbericht van 27 juni 2008. Hoewel volgens verweerder de conclusie kan worden getrokken dat uit dit ambtsbericht volgt dat de veiligheidssituatie in Irak zorgvoldend is, heeft verweerder bij zijn besluit van belang geacht, en naar het oordeel van de rechtbank mogen aantonen, de omstandigheid dat de situatie in Irak aan het verbeteren is. Verder heeft verweerder eveneens in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 mei 2008 dan wel de UNHCR-Guidelines, die bij het opstellen van dit ambtsbericht door de minister van Buitenlandse Zaken uitvoerig zijn betrokken, aanleiding gezien opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak in te stellen, nu uit dit ambtsbericht naar voren komt dat de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 aanzienlijk is verbeterd. Derhalve heeft verweerder eiser in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid kunnen othouden. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door de uitspraak van de ABR van 27 juli 2009 (200902294/1), waarin de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak is geaccordeerd.

29. Het beroep is derhalve ongegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

7. JAN. 2010 9:48

NR. 091

P. 11/11

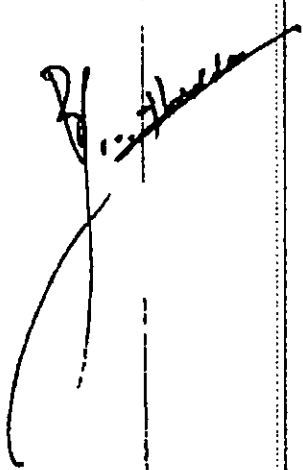
10

AWB 09/7619

Beslissing
De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.M.H. Rijken-Lie als rechter in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 6 januari 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtpraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

07 JAN. 2010

7. JAN. 2010 9:45

NR. 091 P. 1/11

Rechtbank 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 80125, 5200 MA 's-Hertogenbosch

Bezoekadres
Leeghwaarderlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

I AANTEKENEN
4 PER FAX (024) 360 86 82)

Mevrouw mr. E.J.M. van Ewijk
Postbus 1542
6501 BM Nijmegen

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkleer Nummer(s)
Faznummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Luw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Afdeling II zitting
dhr K van den Broek
073-6202700
073-6202790
7 januari 2010
procedurenummer 09 / 7619 BEPTDN V103 C4 G206
casusnummer
09E060

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

het beroep / verzoek van
justitienummer
V-nummer:

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

XW003

VAN EWIJK
ADVOCATENKANTOOR

Barbarossastraat 38
6522 DN Nijmegen

Postbus 1542
6501 BM Nijmegen
Tel: (024) 360 83 16
Fax: (024) 360 86 82

mevr. mr. E.J.M. Van Ewijk
advocaat

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per fax: 070 365 13 80

inzake: /hoger beroep
INDur. 0807 14 1387, V-nr.
betreft: hoger beroepschrift

geboren op
van Iraakse nationaliteit

plaats, datum: Nijmegen, 4 februari 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 FEB 2010	
ZAAKNR.	201001343/1/1/2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hierbij verklaart mw. mr. E.J.M. van Ewijk, advocaat te Nijmegen dat hierna te noemen appellant, haar bepaaldelijk heeft gevolmachtigd namens appellant het onderhavige hoger beroep in te stellen. Appellant kiest te dezer zake domicilie ten kantore van ondergetekende (Postbus 1542, 6501 BM te Nijmegen).

Het onderhavige hoger beroepschrift is gericht tegen de uitspraak d.d. 6 januari 2010 (verzonden op 7 januari 2010) van de rechtbank te 's-Gravenhage* (bijlage), zitting houdende te 's-Hertogenbosch, vreemdelingenkamer, registratienummer AWB 09/7619.

Achtergronden

Appellant is afkomstig uit de goede wijk, subwijk in heeft gestudeerd en is Westers georiënteerd. Appellant heeft werkzaamheden verricht voor de humanitaire organisatie bij de gemeente (2005-2006) alsmede voor de (2007) maar is daarmee gestopt na aanslagen op o.a. collega's. Begin 2008 heeft appellant op straat, voor zijn huis, openlijk vrij langdurig en vriendschappelijk gesproken met de Amerikanen die daar vaak patrouilleren. Daarbij heeft eiser uiting gegeven aan zijn frustraties over beschietingen waarbij veel mensen zijn omgekomen en gewond geraakt. Eiser

heeft de Amerikanen aangewezen dat de beschietingen kwamen vanuit de aangrenzende – arme-volkswijk In die wijk wonen veel mensen die hen haten, aanhangers van El Mehdi. Er kwamen mensen kijken en luisteren toen eiser met de Amerikanen sprak. Twee uur later is de woning van eiser gericht vanuit een rijdende auto beschoten.

Gezien het korte tijdsbestek – slechts twee uur- tussen het onderhoud tussen eiser en de Amerikanen, vóór eisers huis, en de - gerichte - beschieting van eisers woning met een mitrailleur, ligt een verband tussen deze feiten voor de hand. Het is aannemelijk dat mensen uit welke wijk onder controle staat van , zelf - of informanten – hebben gezien dat eiser met de Amerikanen sprak en dat hij plaats in de wijk aanwees en/of hebben gehoord wat eiser met de Amerikanen heeft besproken. Na de beschietingen is eiser met het hele gezin ondergedoken bij een oom in een andere wijk. Eiser is van daaruit gevlucht.

Eiser heeft later gehoord dat de Amerikanen daarna in de betrokken wijk () invallen hebben gedaan waarbij wapens zijn gevonden en dat diverse arrestaties zijn verricht.

Grievens:

Grief 1 richt zich tegen het oordeel van de rechtbank in ro. 11 dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielaas ongelooftwaardig te achten.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder hem art. 31 tweede lid en onder f heeft mogen tegenwerpen.

Er is in zijn geval geen sprake van toerekenbare ongedocumenteerdheid noch aan het onvoldoende meewerken aan het vaststellen van de reisroute etc.

Appellant heeft uitgelegd dat hij in feite geen andere keuze had dan deze papieren na aankomst in Turkije aan de reisagent af te staan, anders zou deze hebben geweigerd hem verder te helpen. Appellant was geheel van de reisagent afhankelijk om Turkije te kunnen verlaten om naar een veilig land te gaan (in Turkije liep hij anders het risico te worden blootgesteld aan refoulement). Het valt appellant in redelijkheid in die omstandigheden niet te verwijten dat hij geen reispapieren over heeft kunnen leggen. Dit miskent de situatie waarin appellant zich bevond. Appellant heeft overigens voldoende documenten overgelegd ter staving van zijn nationaliteit, identiteit etc. en heeft zeer gedetailleerde verklaringen afgelegd over de reisroute, tijdsuppen etcetera. Tijdens zijn verblijf in Turkije verbleef hij in een woning waar hij met een auto naar toe is gebracht en opgehaald en binnen moest blijven. Van de – hem onbekende- omgeving heeft hij niets vermeldenswaardigs waargenomen. Dat appellant niet in staat is om vluchtnummer of stoelnummer te reproduceren is volstrekt niet verwijtbaar; dat kan vrijwel niemand met na afloop van een reis; het onthouden van een vluchtnummer is minstens even moeilijk als (zo niet moeilijker dan) het inprenten van een pincode en een stoelnummer is niet meer relevant om te onthouden zodra de vlucht is afgelopen. Uit niets is gebleken op welk onderzoek/ervaringsgegeven de aanname dat iemand dergelijke zaken dient te kunnen reproduceren, is gebaseerd.

Er is in redelijkheid geen aanleiding om op voorhand te twijfelen aan de verklaringen van appellant ten aanzien van zijn reis, zijn identiteit noch aan zijn asielaas. Overigens behoort oprechtheid niet reeds onder verdenking te staan als er geen relevante documenten kunnen worden overgelegd.

Voorts heeft de rechtbank onvoldoende onderkend dat verweerder in de zienswijze (p. 3, 3^e alinea) expliciet heeft overwogen dat er in casu een *positieve overtuigingskracht* uitgaat van het feitenrelaas.

Verweerder heeft vervolgens echter gesteld dat er geen positieve overtuigingskracht uitgaat van de door eiser aan het feitenrelaas ontleende vrees.

De rechtbank stelt (ro. 11 en 12) dat de rechter op dit punt slechts terughoudend mag toetsen en komt vervolgens tot het oordeel dat verweerder (gelet op het ontbreken van reisdocumenten - waar twee pagina's aan worden gewijd) op voorhand heeft mogen twifelen aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielaas.

Appellant twijfelt er aan of, als óók de motivering van het bestuurlijke geloofwaardigheidsoordeel terughoudend moet worden getoetst, de rechterlijke toetsing van de geloofwaardigheid van asielzoekers voldoet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel [als bedoeld] in artikel 13 EVRM.

De Definitieerichtlijn bepaalt in art. 4 lid 5 o.m. dat het voordeel van de twijfel wordt gegund als (o.m.) is 'komen vast te staan dat de vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd'.

De rechtbank heeft - gelet op het door appellant geschetste - voor waar aangenomen-feitencomplex - en dit bezien in het licht van de informatie van onder andere de UNHCR over de situatie in Bagdad (guidelines 2009, UNHCR briefing notes van 11 december 2009 en het meest recente ambtbericht inzake Irak van januari 2010) ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid aldus heeft mogen oordelen.

Uit deze publicaties blijkt dat ook personen die (verondersteld) iets hebben gedaan voor de regering, het Iraakse leger, de MNF-I, internationale organisaties, waaronder hulporganisaties, buitenlandse overheden, buitenlandse journalisten en persagentschappen, westerse bedrijven en ambassades en hun directe familieleden, al een hoog risico lopen doelwit te worden van (moord)aanlagen en ontvoering. (ambtsbericht januari 2010 p. 59).

Appellant heeft immers daadwerkelijk meegewerkt met /iets gedaan voor de regering, internationale organisaties en - recentelijk- de Amerikanen.

Bovendien heeft appellant openlijk locaties in de wijk (die onder controle staat van) aangewezen vanwaaruit beschietingen zijn gekomen waardoor het voor de hand ligt dat hij in de ogen van aanhangers als verrader/collaborateur van de vijand/de Amerikanen wordt gezien.

Appellant is zelf getuige geweest van de - gerichte- aanslag op zijn huis, slechts ca twee uren nadat hij met de Amerikanen heeft gesproken, en is daarna meteen ondergedoken. Gelet op het zeer korte tijdsbestek tussen het gesprek tussen appellant en de officier en de daaropvolgende gerichte beschieting van zijn huis (wat niet eerder was gebeurd) ligt een relatie daartussen wel degelijk voor de hand en behoort dit niet zonder meer als 'pure speculatie' worden gekenschetst. Verweerder kwalificeert dit overigens als 'een waarschuwing' (voornemen p. 3, 5^e alinea) (daarmee toch gerichtheid aannemend). Dat de burens van appellant zeggen niets hebben gehoord of zijn woning in de gaten werd gehouden of dat men persoonlijk naar hem op zoek was, of dat appellant niet weet wie de beschieting hebben uitgevoerd (vergelijk ro. 11) doet overigens geheel niet af aan de reële kans dat dit hem bij terugkeer opnieuw zal overkomen. Dat het om onbekenden gaat maakt het in feite nog griezeliger en gevaarlijker. De familie van appellant wil ook geen contact meer met hem vanwege de problemen die hij voor hen heeft veroorzaakt. Appellant is van mening dat ten onrechte niet is aangegeven waarom niet ongeloofwaardig geachte onderdelen in casu niet de doorslag hebben gegeven.

Bij toetsing van het standpunt van verweerder over het realiteitsgehalte van het type vermoedens over wat appelland bij terugkeer te wachten staat, is voor rechterlijke terughoudendheid geen plaats.

Het EHRM verricht bij de beantwoording van de vraag of een schending van artikel 3 EVRM dreigt steeds een volledig onderzoek van de relevante feiten, waaronder de verklaringen van de vreemdeling. Vergelijk de arresten inzake Salah Sheekh tegen Nederland (o.m. JV 2007, 30 m.n. BPV) en Saadi (o.m. JV 2008, 131). Zelfs wordt zonnodig uit eigener beweging aan waarheidsvinding gedaan. Zie o.m. N. tegen Finland (JV 2005, 306 m.n. TS).

Grief 2

Onder verwijzing naar de uitspraken van de ABvS van 14 mei 2003, JV 2003/291 en 24 april 2003, JV 2003/280 is appelland, gelet op het karakter van de meermvattende beschikking, van oordeel dat de rechtbank c.q. verweerder de gevolgen van de van rechtswege aan de afwijzing van de asielaanvraag verbonden verplichting tot uitzetting in de beschikking had dienen te betrekken en in dat kader aan artikel 3 EVRM had moeten toetsen en dat dit in casu niet althans onvoldoende is gebeurd.

Appelland wijst in dit verband op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 februari 2004, JV 2004/128, inzake Venkadajalasarna /Nederland, waaruit moet worden afgeleid dat bij het vaststellen of sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij verwijdering naar het land van herkomst, de situatie ten tijde van de behandeling van het beroep door de rechtbank doorslaggevend is in het geval betrokkene nog niet is uitgezct.

Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep wegens strijdigheid van de in beroep bestreden beschikking met het in artikel 3:46 Awb neergelegde beginsel, dat een besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering gegrond behoren te verklaren en het besluit te vernietigen.

Met betrekking tot ro 15 merkt appelland op dat de rechtbank ten onrechte de specifiek op appelland betrekking hebbende omstandigheden buiten beschouwing heeft gelaten (althans onvoldoende in aanmerking heeft genomen) bij het beoordelen van het risico op schending van art. 3 EVRM althans het risico op ernstige schade in de zin van art 15c DRI.

Reeds vanwege het enkele feit dat hij voor buitenlandse organisaties c.q. de Iraakse overheid heeft gewerkt en - temeer - met de Amerikanen heeft samengewerkt door hen informatie te verstrekken (waardoor hij in de ogen van de aanhangers van El Mehdi (danwel Al Qaeda) als verrader en handlangers van de Amerikanen c.q. de Iraakse autoriteiten wordt beschouwd) loopt appelland het risico bij terugkeer in Irak te worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Appelland is van mening dat - en dat in zijn geval sprake is van 'further istinguishing features' in de zin van art. 15c DRI waardoor hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade van de kant van tegenstanders van westerse inmenging in Irak - waar ontmiskenbaar sprake is van een gewapend conflict.

3. Appelland is voorts van mening dat de rechtbank het - te laat- door verweerder ingediende aanvullende verweerschrift ten onrechte niet wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing heeft gelaten nu het stellingen bevat die kennelijk eerder hadden kunnen worden ingebracht, geen verklaring is gegeven waarom de stukken niet eerder zijn ingebracht en van een dergelijke aard zijn dat appelland daar niet binnen een zo kort tijdsbestek op heeft kunnen reageren.

In de (UNHCR Eligibility guidelines) van april 2009 wordt expliciet gesteld dat uitzetting naar dit gebied vanwege het hoge geweldsniveau enkel door aanwezigheid aldaar leidt tot een reëel risico op ernstige en individuele schade. Op grond hiervan loopt appelland bij uitzetting een reëel risico op een door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling, temeer nu er sprake is van een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands gewapend conflict. Vergelijk uitspraak van het EHRM van 17 juli 2008, NA tegen het Verenigd Koninkrijk, UN; BF024S, In paragraaf 121 van die uitspraak benadrukt het EHRM het belang van informatie van Instellingen van de Verenigde Naties, "particularly given their direct access to the authorities of the country of destination as well as their ability to carry out on-site inspections and assessments in a manner which States and nongovernmental organisations may not be able to do"

In aanmerking genomen het gezag dat aan feitenvaststelling door de UNHCR moet worden toegekend, vormt de enkele door verweerder niet gespecificeerde of nader toegelichte verwijzing naar het algemeen ambtsbericht geen toereikende motivering van het standpunt dat geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en had de rechtbank dienovereenkomstig behoren te oordelen

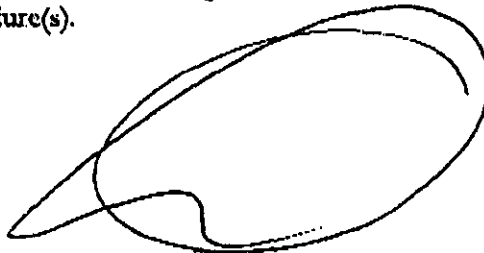
Appelland heeft zich voorts beroepen op de UNHCR Eligibility guidelines van april 2009 welke van een latere datum zijn dan waarop verweerder zich heeft gebaseerd. Dit geldt ook met betrekking tot de stukken van recenter datum waarop hij zich heeft beroepen.

CONCLUSIE

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appelland verzoekt uw Afdeling het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank d.d. 6 januari 2010 verzonden op 7 januari 2010 (AWB 09/7619) te vernietigen. Voorts verzoekt appelland u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering c.q. wegens strijd met art. 29 vreemdelingenwet onder a, b c.q. art. 3 EVRM en verweerder te veroordelen in de kosten van de procedure(s).

Hoogachtend,

gemachtigde,
E.J.M. van Ewijk.

Een toevoeging voor deze zaak is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem. Als de toevoeging is verleend, ontvangt u een kopie